

Въ края на писмото си той споменава, че работѣлъ надъ единъ „проспектъ за уроци и целесъобразенъ начинъ за преподаването имъ“, но тѣхъ щѣлъ да изложи другъ пжтъ.

Априловъ не отговаря на писмото: записанъ въ грижи около Габровското училище, чиито основи били положени въ 1832 г., а чието откриване станало въ 1835 г., той нѣма възможността да зачете толкова пожелания и съвети. Но това не прѣчи на Селимински да се обръща по-късно пакъ къмъ високо уважавания търговецъ-филантропъ и да го посвещава въ мислитѣ и старанията си по народната просвѣта. Между другото, още въ Влашко, Селимински ще е взелъ бележка отъ окръжното писмо на Априлова отъ 1836 г., въ което сж били правени редица предложения по установяването на българския литературенъ езикъ. Въ горещитѣ спорове около граматиката и правописа на новобългарски сж участвували, както се знае, и букурещкитѣ филолози. Селимински е наблюдавалъ и изучавалъ, безъ да проявява страсть и да взима окончателно становище. За такова становище ще дойде време по-късно, въ Атина. И отъ тукъ, въ 1840 г., той ще съобщава на Априлова и Палаузова: „Предложеното напоследъкъ отъ васъ „Мнение за оправяне на езика ни“ на нашитѣ учени въ Букурещъ за щастие ми се събщи, и г. Кипиловски ми прочете относно — свое изложение, ужъ като отговоръ, въобразявайки си, че подѣтиятъ отъ ученитъ ни езиковъ въпросъ е положително решенъ отъ него. . . Азъ, обаче, не му възразихъ ни дума, избѣгвайки да влизамъ не навреме въ разпрания съ такъвъ вироглавъ приятель“.

Благоразумниятъ Селимински знае, колко напразни биха били усилията му да склони Кипиловски къмъ зачитане на възгледитѣ, които поддържа Априловъ. Той е преситенъ на безплодни спорове съ лица, които въ дръзкото си самомнение и озлобение нѣматъ елементарни понятия за търпимостъ. Но той е все тѣй отчаянъ и отъ разногласията по въпроса между вътрешнитѣ дейци, между учители като Христки Павловичъ, Райно Поповичъ, Неофитъ Рилски и други, които въ 30-тѣ и 40-тѣ години водятъ гореща полемика, като защитници на разни езикови редакции въ книгитѣ си, оригинални и преводни. „Злото съревнование и злонравие, бележи Селимински, охладиха готовността у мнозина, та когато по-миналата го-